

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Christendommens Sandhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 8. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_444_2-txt-shoot-idm2275.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette klinger vist nok i vore Dage forvovent, naar det siges af en Mand, der hidtil ikke har sat sin Ære i at fornægte og bestride, men i at bekjende og forsvare den christelige Tro; men det skal ogsaa klinge forvovent paa det Menigheden, som er blevet tvivlraadig, kan lære igjen at bygge sin Tro paa Bekjendelsen, som paa den urokkelige Klippe, der har trodset saamange Solhvervs-Storme, at den sagtens kan trodse en Modsigelse, der kun er et Munds-Veir; thi naar Menigheden seer, at uagtet vi saaledes udæske Fjenden til at komme frem med Beviserne, han har pralet af at være riig paa, og uagtet han kan føre dem, uden al borgerlig Ulæmpe, at han dog udebliver med dem; da er det jo vist, at den christelige Troes Fjende enten maa være aldeles hensovet, altsaa tilintetgjort af Troen, eller ogsaa det var kun idel Vind og Pral med Beviserne mod Troen! At nu Troens Fjende ei er aldeles hensovet, det lærer den daglige Erfaring, og at han snart, formedelst vor spottende Udfordring, vil nødes til at komme nærmere, og sige os i vore Øine, og for Menighedens Øren, hvad han dog egentlig har mod vor christelige Tro, som han saa ilde bagtaler, det er dog vel at formode. Desaaarsag er det vor Pligt, forud at indskjærpe Menigheden, hvad der hører til et gyldigt Beviis, og at anmærke, hvilke fjendtlige Indvendinger vi alt have veiet og fundet for lette; thi Erfaring lærer, at Fjenden er trædsk, udgiver sædvanlig sine gamle, hundrede Gange gjendrevne Indvendinger, for splinternye, og kalder dem glatvæk allesammen soleklare, uigjendriveølige Beviser, hvorover de Unge og Uerfarne lettelig forfærdes, og glemme, at tomme Vogne rumle mest, og at hvem der mistvivler om at kunne overbevise sin Modstander, gjerne søger enten at gjøre ham latterlig, eller at overdøve ham. Uagtet jeg derfor finder alle de saakaldte Beviser mod den christelige Troes Sandhed, som er kommet mig for Øren, saa ynkelige, at en boglærd Mand knap kan være bekjendt at nævne dem, saa veed jeg dog, det er, desværre, ingenlunde Tilfældet med alle mine Med-Christne, og førend jeg derfor udvikler, hvorledes Kirken giver den christelige Tro, og Historien Kirken et ligesaa priseligt som mageløst Vidnesbyrd, maa jeg bekvemme mig til at svare paa de saakaldte filosofiske Indvendinger imod Christendommen, for at gjøre det i Øine faldende, at det kun er af Armod paa Grunde Fjenden stræber at gjøre sig vittig paa Herrens og vores Bekostning, naar han skal bevise, at det kan umuelig være sandt, og maa altsaa nødvendig være Løgn, hvad de Christne troe, og hvorpaa de bygge deres Saligheds-Haab. Dette, tænker jeg, gaaer naturligst til, naar jeg vælger den dialogiske Form, der er saa gammel i Apologiens Historie, som Christendommens første i Literaturen berømte Apologet, Justinus Martyr selv, og Fjenden vil jeg kalde Loke.